

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 23. marca 1896.

Kako točno se razumevajo prevajanja tolmačev v sodnih razpravah! V razpravi proti uredniku „Naše Slove“, g. Matku Mandiću, se je dogodil ta-le slučaj: Ko je branitelj Mandićev, g. dr. Kramer, dovršil svoj briljantni govor, izjavil je obtoženec Mandić, da se odpoveduje vsaki nadaljnji besedi: po toli krasnem govoru. Tolmač pa je to izjavo prevel na italijanski tako-le: „Dichiara di rinunciare alla difesa“ in je po teh izjavah pokazal na zadej sedečega branitelja. Vsi oni na galeriji, ki niso umeli hrvaškega jezika, razumeli so stvar tako, kakor da Mandić odklanja branitev, kakor jo je izustil njega branitelj. Da je temu res tako, v tem menenju me je utrdil vsklik nekega poslušalca: „Ma questa è una sfacciataggine rinunciare a una così bella difesa“ (To je vendar nesramno, odklanjati toli lepo obrambo!) In ta mož je imel jako inteligentno vnanost; a da je bil res inteligenten, uveril sem se pozneje, ko sem ga videl, kako je z drugimi, najbrže pravniki, razpravljaj o vprašanji, da-li je škof javna oblast (autoritá) tudi v zmislu kazenskega zakona?! (Uprav okolo tega vprašanja sukala se je vsa sobotna razprava in utegne ista postati še načelne važnosti.) Ako pa so celó inteligentni krogi tako krivo razumeli prevod tolmačev dotične izjave Mandićeve, potem si moremo misliti, kolike vrednosti so taka prevajanja z ozirom na manj inteligentne ljudi!!! Kako je že rekel minister Gleispach minolega petka o razpravah s tolmači? *... könne das Verfahren mit Dolmetschen bei den Schwurgerichten nicht gebilligt werden, da hiedurch die erforderliche Unmittelbarkeit des Eindrucks der Zeugen und der Angeklagten auf die Geschworenen in Frage gestellt werde.* In potem je še pridejal, da take porotne razprave s pomočjo tolmačev napravljajo na vsakogar — mučen utis!! Ta izjava še posebno vekša zanimivost sobotne razprave pred porotnim sodiščem tržaškim.

Poslušalec.

Mi in oni! In zopet stojimo tu ob svojem starem predmetu — in zopet nam je pred očmi kričeča razlika med postopanjem našim gledé na narodne zahteve Italijanov, v kolikor so iste opravčene in niso agresivne nasproti pogojem za narodni obstanek nas primorskih Slovanov, in pa med postopanjem Italijanov nasproti našim, tudi najskromnišim prizadevanjem za osiguranje svoje narodne bodočnosti. Nikdar in nikoli ne nasprotujemo mi izpolnjenju narodnih želja Italijanov, da le ne silijo istega na račun enakopravnosti našega jezika v deželi primorski. Mi se kažemo vsikdar dobrobrohotne z ozirom na vsako kulturno potrebo naših sodeželanov italijanske narodnosti. Le v dveh slučajih ne poznamo te dobrohotnosti: v prvo, kakor že rečeno, kadar se Italijani hočejo okoriščati na naš račun, v drugo pa, kadar isti pod pretvezo kulturnih potreb hočejo dosežati svrhe in pospeševati cilje onih krogov, ki smatrajo sebe še — „neodrešenimi!“ Drugače pa smo mi, stoječi na temelju narodnega načela, vsikdar prijatelji popolne enakopravnosti italijanskih in slovenskih državljani, kajti nam programi niso igrača, ampak resna in sveta stvar! Kardinalna točka na našem programu je, kakor že omenjeno ravnokar, narodno načelo. S takimi vzvišenimi načeli pa ni da bi se igrala stranke, ki zahtevajo zase naslov — zaresnih. A mi smo zaresni ljudje. Zato pa zahtevamo, da se to narodno načelo, ki je zadobilo svojo najvišjo sankcijo v §. XIX. državnih temeljnih zakonov, izvede do vseh svojih skrajnih posledic, tako za nas, kakor tudi za druge. Tako stališče je jedino pošteno in odgovarjajoče besedilu in duhu osnovnih zakonov države. Tega stališča se držimo tudi tedaj, kadar gre za kulturne potrebe naših narodnih nasprotnikov. To stališče nam narekuje — dobrohotnost do vseh!!

Kako pa delajo oni?! No, o tem ne treba zgubljati besed, saj govore dovolj jasno vsakdanji dogodki. Mi vsaj se še ne spominjamo na slučaj, da bi bili Italijani rekli o koji naši zahtevi: Dovolimo jim, to je opravičeno. Tudi oni zagovarjajo svoje zahteve z narodnim načelom, ali kakor smo mi nepremično zvesti temu načelu, ne gledé na to, dali gre za naše ali pa za zahteve drugih, istotako se oni izneverjajo temu načelu, kadar gre za našo korist. Izneverjajo se temu načelu — o katerem

trde sicer, da jim je nedotakljiv paladij — tudi v takih slučajih, ko niti niso vmes njih koristi. Srd in strast res ne moreta sezati dalje, nego do tu, da ljudje in stranke tirajo v blato svoja lastna načela, načela, na kojih temelji njih lastni program, v jedini ta namen, da morejo dati duška svoji mrznji proti temu ali onemu.

Vse to smo povedali že mnogokrat! A da smo povedali danes zopet, v to nas je vspodbudil i v našem listu priobčeni govor posl. Kluna o ljudskem šolstvu. Sicer je bil ta govor ves koncipiran v smislu popolne enakopravnosti vseh narodov na polju ljudskega šolstva, vendar pa so bile v istem na dveh mestih še posebej naglašene pravice Italijanov. Govoré o potrebi, da ravnatelji šolskih zavodov morajo biti večji jezikom, ki so v rabi v dotičnih zavodih, rekel je omenjeni govornik: „Posebno je zahtevati to na učiteljskih za moške in ženske, kjer se vzgajajo gojenci za nemške in slovenske, ali nemške in italijanske, ali slovenske in italijanske šole“. In na drugem mestu: „Toda, kar je prav Nemcem, to je pravično tudi Slovincem in Italijanom...!“

Vidite, tako govore ljudje, ki pošteno mislijo z enakopravnostjo vseh, ljudje, ki res hočejo v miru živeti se svojimi sosedi, ljudje, ki so res liberalni v vzvišenem in plemenitem pomenu te besede: tako govorimo mi!!! A kako postopajo naši nasprotniki, ki se sleherni hip izneverjajo temeljnemu načelu svojega programa, ki se izneverjajo svojemu lastnemu imenu — liberalcev?! Ali ste še kedaj čuli, da bi se bil oglašil koji italijanski poslanec v zbornici na Dunaju: To in to zahtevamo mi Italijani za-se in tudi za naše sodeželane slovenske narodnosti! Italijani sicer vedno hrope proti germanizaciji in delajo neslane dovtype „plavalasih“ Nemcih in Nemkah. Ali ste pa kedaj čuli, da bi bil koji italijanski list protestoval proti germanizaciji, ako je bila ista naperjena proti Slovincem?! V takem postopanju se zrcali žalostna nezvestoba do lastnih načel in pa odurna narodna jednostranost in — umazana sebičnost. Slovenski poslanec Klun se je pač potegnil za pravice Italijanov na polju šolstva, italijanski pa, ne le da si še nikdar niso osvetlili lica s takim pravičnim postopanjem, ampak še pozitivno nastopajo proti našim zahtevam, da-si so iste analogne njih zahtevam: vprašanje celjskega gimnazija, ob katerem vendar niso bili ni najmanj angaževani italijanski interesi, je najbolje merilo onemu, ki hoče soditi o našem in njih postopanju.

Dá, dá: mi zahtevamo pravico za vse, oni pa — za-se!

O takih okolnostih prepuščamo lahko mirnim srcem vsem poštenim in treznim ljudjem v razsodbo: kdo je resnejši in pravičniji politik: mi ali oni?!!

Volilna preosnova. Odsek za volilno preosnovo je v svoji zadnji seji odobril skoro nespremenjen dodatek k predlogi o volilni preosnovi, ki se tiče razdelitve volilnih okrajev. S tem so rešeni načrti za volilno preosnovo. — Rešeni v — odseku. Ne da se tajiti, da je to vsakako ugodno znamenje za konečno usodo vladne predloge, da se je ista vsprejela v odseku. Kajti do sedaj vsaj se je navadno godilo tako, da so stranke v zbornici (v plenumu) glasovale tako, kakor so glasovali njih zastopniki v odseku. Danes se je torej dokaj povečala verjetnost, da vladni načrt o volilni preosnovi postane zakon. Vendar pa ni izključeno, da doživimo presenečenj v zbornici sami, ako pomislimo, da pravo za pravo nobena stranka ni navdušena za ta vladni načrt, ampak ga vsprejemljejo z nekako resignacijo, kakor vsprejemljemo neprijetne stvari, kojih pa ne moremo odvrniti. Pomisliti treba tudi, da se bolj in bolj bližajo nove državnozbornske volitve, a znano je tudi, da poslanci in stranke postajajo nekoliko bolj poslušne za „argumente z ulice“, kadar poteka veljava njih mandatov. Kaj, ko bi odpor javnega menenja — posebno pa onih mas, kojim je pravo za pravo namenjena volilna preosnova — postal posebno silen proti temu načrtu v onem kritičnem trenutku, ko se bode zbornica pripravljala na glasovanje o istem? Ali ni mogoče, da bode mnogokoji poslanec — v strahu za svojo popularnost — glasoval drugače, nego moramo soditi danes po glasovanju v odseku? Toda naglašeno bodi še enkrat, da vse to so le možnosti, o katerih govorimo. Gotovo pa je le to

da vladni krogi zavestjo zmagovalcev pričakujejo glasovanja v zbornici. V tej zmagozvesti jih utruje kolikor toliko dozdevnost, da bode tudi češki klub glasoval za vladno predlogo. Ne iz navdušenja, ampak, ker je s tem načrtom vendar malo skrhano načelo „zastopstva interesov“ in je vsaj deloma prišlo do veljave splošno in direktno volilno pravo. — Vederemo.

Italija v Afriki. Še ni jasno, da-li sklenejo Italijani mir z Menelikom ali bodo v jeseni nadaljevali vojno. Razni listi v Italiji, ki so bili prej vladni, ali polustlužbeni, in ki so sedaj sevé v opoziciji, naglašajo, da bi bilo povsem nečastno za Italijo, ako bi vsprejela pogoje, ki jih je stavil Menelik. Ista glasila trdijo, da je bila Italija že odklonila iste pogoje takoj po odstopu utrdbe Makallé (a o takih pogajanjih takrat ni prišlo ničesar v javnost!). Če bi pa Italija vsprejela te pogoje sedaj, po strašnem porazu pri Amba Aladži pod Aduo, bilo bi to naravnost absurdno (?) ter povsem strahopetno in malodušno (??) Jasno je, da bode Menelik zahteval primerno odškodnino; ker pa Italija nima s čem plačati, želi rajše vojne do skrajnosti, ker je dosedanje brtke izkušnje niso še izučile.

O splošnem položaju v Eritreji sporočil je general Baldissera dne 22. t. m. V svojem poročilu je omenil, da so dervisi že štirikrat v majnih četah naskočili na male utrdbe, nahajajoče se okolo Kasale, toda italijanski vojaki (beli in črni) odbili so jih vselej. Okolo Kasale da se pojavljajo konjiki črncev plemena Bagara, ki so opustošili že vso okolico. Vendar pa se Baldissera nada, da se bode Kasala mogla upirati obleganju prilično dolgo, ker je preskrbljena z živežem in ima tudi vode v obilju. Ako se pa Italijani v Kasali pripravljajo na to, da jih bodo oblegali dervisi, umevno je, da ne računijo na to, da bi angleško-egipčanska vojska pobila dervise ter „osvobodila“ Kasalo — za svoj žep!

Baratieri je vedno še v Masavi. To službeno zatrditev smo zabeležili, ker so bili trdili te dni razni listi, da se je Baratieri odpeljal iz Masave Bog zna kam.

Različne vesti.

Razpisana služba okrajnega načelnika. Mestni magistrat razpisuje mesto okrajnega načelnika za okoličanski okraj Bazovico, s sedežem na Opčinah. Plača je 800 gld. na leto ter stanarina 200 gld. in odškodnina za vožnje 60 gld. na leto. S plačo je spojena pravica do dveh kvinkvenijev po 100 gld. Prošnje mestnemu magistratu do 15. aprila t. l. Slavni mestni magistrat v razpisu te službe ne pové ničesar o tem, da-li morajo znati prosilci za službo okrajnega načelnika za okoličanski okraj Bazovica — tudi slovenski? Saj je nedavno priznal celó „Il Piccolo“, da okoličani govore „neko slovensko narečje“. Ker pa tudi za tržaško ozemlje velja, kar je umevno drugod samo ob sebi — da je uradnik tu zavoljo ljudstva in ne ljudstvo zavoljo uradnika —, menili bi, da si pač ni možno misliti skromniše želje, nego je ta, da bi slavni magistrat zahteval od kompetentov za mesto omenjenega okrajnega načelnika, da morajo biti večji jeziku, kojega govori — vse prebivalstvo dotičnega okraja. Te opazke pa nismo zapisali morda v nadi, da kaj dosežemo, ampak, da pokažemo, kaka je ravnopravnost, kakor jo razumejo oni, ki grozno kriče in jočejo, kadar si — domišljajo, da se njim krivica godi!!

Koncert v patrijotičko svrhu. Dne 25. t. m. priredite združeni godbi pešpolkov št. 87 in 97 v tukajšnjem gledališču „Armonia“ velik koncert. Čisti dohodek tega koncerta je namenjen za prispevek oni glavici, katero nabira poseben odbor po vsej monarhiji za ohranitev grobov leta 1866. na Češkem padlih vojakov. Koncert prične ob 8. uri zvečer. Ustopnice, sedeži in lože so na prodaj že sedaj v Schmidlovi trgovini z muzikalijami (veliki trg), na večer koncerta pa bodo na prodaj pri gledališčni blagajni.

Himen. Zaročil se je gospod Josip Ahtik iz Celja z gospodičino Miciko Sprachmann. Vrlemu pesniku in rodoljubu čestitamo iz srca!

Članom „Delalskega podpornega društva“ naznanja se da bode odslej ambulanca vsako nedeljo od 12. do 1. ure pop. v lekarni Manzoni (ulica Sette Fontane) namesto ob 4. uri pop., kakor je bila doslej.

Pojasnilo. Prejeli smo in objavljamo: Gosp. urednik! Ko sem Vam minolo soboto prinesel rokopis III. listka „Na vseh koncih in krajih“, opozorili ste me na hvalo „Edinosti“, došlo od odličnega pesnika in priobčeno v št. 35. od dne 21. t. m. zjutraj. Ker sem bil jaz ves minoli teden v narodni puščavi, kjer ni dobiti slovenskih novin sploh, kamoli Vašega cenjenega lista, nisem niti slutil, še manje pa vedel o tej pohvali, kakor tudi ne o povodu taistej, na kar ste mi vročili štev. 33. od 17. t. m. zjutraj. Jaz, primoran hiteti za svojimi vsakdanjimi opravki, vtaknil sem jo v žep ter se spomnil na njo šele zvečer med vožnjo iz Trsta na Dunaj. Ali, kako sem se začudil, čitaje ondu v dopisu g. Jos. Goloba „Slovenska polemika in kritika“ malodane doslovno iste nazore, misli, primere in obsodbe o nedostojni ter pogubljivi kritičavosti slovenski, o kateri razpravlja baš isti večer v „Edinosti“ (št. 35. dne 21. marca zvečer) priobčeni moj III. listek „Na vseh koncih in krajih“. Prvi hip sem se razveselil nad toliko „asocijacio idej“, češ: da se vjemata dva različna, osobno drug drugemu neznana pisca v sodbi o jedni ter isti stvari; to je znamenje, da je opravičena in potrebna o njej res že občna graja in obsodba! Ali zdajci me je napadla druga, mučna misel: Moj listek je pisan in natisnjen za nekaj dni pozneje, negoli omenjeni dopis — utegnili bi naši kritičari soditi, da je moj sestavek — plagijat, prepis ali vsaj posnetek prej objavljenega članka Golobovega. Da se torej zapre pot jednakemu, povsem krivemu domnevanju, podajem naslednje pojasnilo:

Že nekaj let sem obsojam tisto prenestrpno naše kritičarenje in prezvedavo kneftrovanje ter prepeditno pikolovstvo, za kar ste mi živa priča Vi, gospod urednik! Ko sva se o lanskem Božiču pogodila zbok mojega podlistkovanja v cenjenem Vašem listu, obrazložil sem Vam malone do besedice smer in vsebino uvodnega listka svojemu ciklu „Na vseh koncih in krajih“. Hotel sem ga priobčiti v jedni številki, a med pisanjem mi je narasel pod peresom od treh listkov. Da sem imel že naprej vse nasnovano, kaj in kako da nameravam razpravljati v vseh treh oddelkih svojega uvoda, to dokazuje takoj prvi listek, še bolj pa zadnji odstavek drugega listka. Moje, v vseh treh listkih izražene misli in primere, kakor i obsodbe so torej povsem izvirne, spočete, popolnem nezavisne od onih g. Jos. Goloba, katere sem čital šele štiri ure potem, ko je bil moj III. listek v „Edinosti“ že natisnjen! Toliko v pojasnilo, da prištedim nepotrebno delo nepoklicanim kritičarom!

Samo Skok.

„Glazbena Matica“ na Dunaju. Z Duaja poročajo, da je ljudstvo slovesno pozdravljalo posebni vlak „Slovenske glazbene Matice“ na raznih večjih postajah na Štajerskem. V Münzschlagu je pozdravila „Matico“ posebna deputacija Dunajskega odbora. Na čelu deputacije bil je ministerjalni svetovalec Urbančič. Na Dunaju vsprejel in pozdravil je „Matičarje“ poseben slavnostni odbor. Ljudstva bilo je pred postajo več tisoč. „Matičarje“ pozdravil je dvorni svetovalec Šuklje v slovenskem, potem v nemškem jeziku, zahvalil se je na pozdravu deželne sodnije svetovalec Vencajz slovenski in potem nemški. Zbor „Matice“ je na kolodvoru zapel pesem „Domovina mili kraj“. Ljudstvo je pozdravljalo „Matičarje“ kaj simpatično, kakor posnemljemo iz včerajšnjih Dunajskih listov. Kakor poročajo isti Dunajski listi, pokazala se je že o prvem poskusu za koncert prava umetniška glazbena dovršenost.

Izpred porotnega sodišča. V zjutranjem izdanju od minole sobote objavili smo obsodbo izza razprave proti Semrajcu in tovarišem, obtoženim ponarejanja denarja. Tu navedemo še jedenkrat vzrok obtožbi in kratek izvadek razprave. — Leta 1895. pojavljale so se v Trstu pogostoma ponarejene srebrne krone in drugi ponarejeni novi drobiž. Policija je slednjič zasledila, da izdaje ponarejeni denar 60letni čevljar Fran Semrajc, vratar hiše št. 6 v ulici Molino piccolo. A na sumu so bile tudi še nekatere druge osebe, ki so občeale s Semrajcem. Policija je priredila hišno preiskavo v Semrajčevi vratarski loži in na njegovem stanovanju. Pri tem našla je več ponarejenega drobiža, med tem tudi jedno krono, ter razno orodje, ki je služilo za ponarejanje. Na

to so zaprli Semrajca in njegovega prijatelja Frana Liegerta. Poslednjega pa so kmalu izpustili, ker se je pokazalo, da je popolnoma nekriv. Nadalje pa je policija prijela 20letnega dninarja Josipa Zuro iz Novomeškega okraja ter 60letnega čevljarja Ferdinanda Goloba iz Ljubljane, katere oba sta bila tesna prijatelja Semrajčeva. Semrajc je tekom preiskave izpovedal resnico. Priznal je, da se je pred 3 leti seznanil s Zuro, s katerim se je dogovoril, da bodeta ponarejala denar. To se je zgodilo. Kar pa se dostaje Goloba, rekel je Semrajc, da je isti sicer znal o ponarejanju in da je tu pa tam prinesel po koji kosček kovine, toda ni se dejanski udeležil ponarejanj. Golob je se svoje strani najodločnejše tajil vso skrivnjo, v tem ko je Zura vsaj deloma priznal. Razprava je končala, kakor smo že omenili, z obsodbo Semrajca in Zuro, v tem ko je bil Golob rešen obtožbe. Semrajc je dobil dve leti, Zura pa deset mesecev težke ječe.

Včeraj vršila se je pred tukajšnjo poroto razprava proti 19letnemu bivšemu poštnemu odpravitelju v Nabrežini, Rudolfu Puppisu iz Tomaja, obdolženemu hudodelstev poneverjenja v uradu in zlorabe službene oblasti ter prestopka krive prijave. Poročilo o tej razpravi objavimo v današnjem večernem izdanju; tu omenjamo le, da je sodišče obsodilo Puppisa zaradi jednostavnega poneverjenja in zaradi krive prijave na deset mesecev težke ječe.

Obsojen časnikiar. Te dni obsodili so v Carjemgradu nrednika lista „Mechveret“, Ahmed Rizo, zaradi ščuvanja na dosmrtno prislino delo. Riza pa ni čakal stroge obsodbe, ampak odnesel je bil pete. Obsodba proglasila se je torej „in contumaziam“.

Kužne bolezni v tržaški občini. V tednu od 14. do 21. t. m. bilo je v tržaški občini prijavljenih 21 slučajev dčvice (prejšnji teden bilo je prijavljenih 22 slučajev), 4 sl. kôzic, 1 sl. ošpic, 18 sl. škrlatice, 1 sl. legárja in 1 sl. porodniške mrzlice. Umrlo je 5 oseb za dčvico, 2 za škrlatiko in 1 za legár.

Dramatična šola otvori se v Celju še tekom tega leta. Vodstvo prevzame velezaslužni gospod Josip Ahtik.

Samomor. Predsinočnem zaval si je s karbolno kislino na šetališču pri sv. Andreju 40letni knjigovodja, birši trgovec Rok Aprile, stanujoči v ulici Pozzo Bianco, hšt. 8. Moža je našel že mrtvega zjutraj mimo prišedši stražar. Aprile je ostavil ženo in 4 nedorasle otročice. Vzroka temu samomoru ne poznamo, sodimo pa, da je nesrečna pognalo v smrt slabo gmotno stanje.

Strašna smrt. V petek zjutraj našli so nedaleč od sela Sv. Josip pri Ricmanjih v prepadu „Konkovic“, na dnu katerega teče potôčič, mrtvega moškega. O tem so obvestili policijsko nadzorstvo v Šklednju, ki je stvar prijavilo komisarijatu pri sv. Jakobu. Od tam došla je na lice mesta komisija, kateri se je pridružil zdravnik z zdravniške postaje. Zdravnik je konstatoval, da je imel mrtlič razbito črepinjo in več neznanih ran na licu, rokah in drugih krajih trupla. Soditi je, da je bil ponesrečen na šagri pri sv. Jožefu, od koder se je vračal zvečer prilično vinjen domov. Na potu se je brčkone približal prepadu in, ker se je gotovo opotekal, zvalil se je v prepad. Trkljal se je kakih 15 metrov globoko, si pri tem razbil črepinjo in obležal v potoku, kjer se je zadušil. V ponesrečenem spoznali so 37letnega oženjenega zidarja Ivana Miklavca, stanujočega pri Sv. Mar. Magd. Gornji hšt. 177. Truplo so prenesli po izvršenih postavnih formalnostih v mrtvašnico pri sv. Ani. Ponesrečeni ostavil je vdovo in otroke.

Dva otroka zgorela. Minolo nedeljo navstal je ogenj v nekem hlevu, nahajajočem se v selu Fara. Hlev je bil last kmeta Antona Furlana. Ker ni bilo možno zadušiti ognja, kajti pomoč došla je prekasno, zgorela sta v plamenu dva otroka, jeden star 5 let, drugi 2 leti. Zgoreli sti tudi dve kravi in jedno tele.

Nezgoda na ulici. Minolo soboto prevrnil se je v ulici Vienna voz, visoko obložen z zaboji, napolnjenimi pomarančami. Nesreča je hotela, da se je sklada zavalila na 80letno Katerino Zamusti, ki je šla baš v istem trenutku mimo voza, ko se je prevrnil tovor. Mimoidoči ljudje so priskočili ter spravili starko izpod zabojev in jo odnesli v

bliznjo vežo, nekdo pa je hitel po zdravnika na zdravniško postajo. Isti je konstatoval, da so zaboji hudo pobili starko na spodnjem delu trupla in da ji je silni sunek brčkone pretresel drobje. Ponesrečeno žensko prepeljali so v bolnišnico.

Izginol vratar. Dne 19. t. m. šel je z doma 37letni vratar hiše št. 23 ulice Acquedotto, Stefan Glevrin, doma iz Koprive, in od istega dne ni več sledu po njem. Mož je bil bolehen in ni bil popolnoma pri pravi pameti, celih šest mesecev ni bil iz hiše. Njegova žena je prijavila policiji, da je mož izginol, kajti bati se je, da je ponesrečil.

Koledar. Danes (24.): Gabrijel, arhangelj; Epigmenij, muč. — Jutri (25.): Oznanjenje Mariji Devici. — Prvi krajec. — Solnce izide ob 6. uri 2 min., zatoni ob 6. uri 12 min. — Toplota včeraj: ob 7. uri zjutraj 13 stop., ob 2 pop. 16,5 stop. C.

Loterijske številke, izžrebane dne 22. t. m.

Dunaj	9,	59,	51,	8,	46.
Gradec	78,	89,	53,	44,	85.
Inomost.	53,	25,	83,	68,	71.

Iz življenja.

Črtica. — Spisal B.-i.

Povém Vam povest. Tožna bode, kakor je vse okolu mene... Dejali so, da je dekletko lepó, a najvno, koketno. Navadna stvar, kaj ne! Saj ima ženska koketnost že v naravi. In tudi ona jo je imela, tudi ona! Služila je v velikem, vihárnem mestu. Kmetško dekletko je bilo. Otroka igrala sva skupaj. In nepopačena je bila, ko je prišla tja v hrupno mesto — a mestó omamlja neizkušena srca in tudi ona se je nasrkala njegovih sladkostij... Zakaj bi se pa ne veselila življenja, saj je bila mlada, rožnih lic — in take stvarice ljubijo mladi gospodje. Njej je pa bilo to tudi prav! Takó je živela nekoliko časa v službi — potem pa brez službe... Sama ni vedela kako in kedaj je to prišlo.

Tako jo je spoznal prijatelj moj. Danes sta že oba v večnosti — Bog jima daj večni mir in pokoj! Vaški učitelj je bil moj prijatelj. Dober človek je bil in vsi smo ga radi imeli. Dobrega človeka ima vsakdo rad! Tako-le je pa prišlo: Jesen je bila čmerna, kakor je bila lanska in če so se raztegnile megle, da ni rosilo, vzela sva puški in lazila sva po gozdu. Jošt Krevelj je pa lazil za nama in vrečo nama je nosil in vesel je bil, če je dobil malo tobaka ali pa požirek žganja. Jošt Krevelj! Vi ga niste poznali, jaz sem ga pa poznal, dobro poznal. „Sekirica“ smo mu nekoč dejali in „sekirica“ pravijo mu še dandanes. Ko smo se paglavci prikrali v temne gozdove, bali smo se te „sekirice“ in tresli se, kedaj se pokaže izza stoletnih debel suha postava grajskega drvarja — Jošta Krevlja. Naj je zašumelo vello listje, ali naj je veter zazibal vrhove dreves — vselej smo pometali krepelce v grmovje, pozabili dozorelega kostanja, udrli jo čez drn in strn in odahnili se nismo prej, dokler se nismo prepričali, da nikjer ne preži na nas koščeni obraz z ostrim pogledom, zanemarjenimi brkami in — sekirico pod pazduho. Časih pa je res nerodno ongávil za nami, sekirico je metal, pobiral jo in zopet metal, a ujel nas ni nikdar. Mi pa smo se mu smejali! Počasi pa smo dozorevali. Z Joštom Krevljem smo se sprijaznili in skupaj smo pohajali po lésu.

Plazila sva se s prijateljem tudi tisti dan po gozdu in Krevelj je lazil za nama. Dobili pa tisti dan nismo ničesar. In čudno se nama ni zdelo to, saj sva bila lovca, da se Bog usmili; vedela sva to in vedela sva tudi, da naju je divjačina vedno vesela. In tako se je zgodilo, da smo se prazni odpočivali tam ob robu gozda, kjer se zavija steza doli proti vasi. Razložili smo po trati jedila in veseli smo bili, da je svet tako lep in da se nam takó dobro godi. Veter pa je nosil listje nad našimi glavami ter igral se z njim, kakor se igra usoda s sreč človeškimi! Tedaj pa so se začuli po stezi koraki in hip pozneje pokazalo se je izza drevja drobno dekletce, napravljeno gosposki. V rokah vrtela je zaprt solúčnik in v očeh ji je bliščalo, da je bilo vse okolu nje svetlo, jasno... Trenotek sem opazoval to prikazen, potem pa so se mi omladili spomini:

„Marijanica“, izvilo se mi je, „Krevelj, Marijanica je tu!“

In res, domov je prihajala njegova hči. In zakaj je prihajala? I kaj ne bi uganili... Vračala se je zapuščena, osramočena. Jošt Krevelj pa je bil ves srečen, ko je zopet zrl svojo — hčer. Bila

Lastnik politično društvo „Edinosti“. Izdavatelj in odgovorni urednik: **Julij Mikota**. — Tiskarna Dolenc v Trstu.